

tu, 1995. — Lk. 83–87; Karl Weltmann ja tema raamatukogu // Tartu Ülikooli Raamatukogu töid. 11. — Tartu, 1998. — Lk. 117–124; jmt.)

Peabibliograafina oli Anne juhtida raamatukogu bibliograafia- ja infotöö toimkond. Ta kuulub ERÜ bibliograafiatoimkonda ja on olnud ka analüütilise kirje töörühma liige. Andmebaasi ARTIKKEL loomisel INNOPAC-is on Anne koolitanud kolleege. Innovaatilise töö eest TÜR-i oluliste bibliograafiliste andmetike üleviimisel arvutiandmebaasideks premeeriti Annet 1998. aastal.

Rõõmsameelsus ja omamoodi huumorisoos on Annele omased. Raamatukogu üritustel on ta ikka osaline olnud, ta ei häbenenud omaaegsetel karnevalidel mustlasmeest mängida! Ta on heatahtlik, tegus, tugeva õiglustundega inimene. Tal on Tammelinna kena kodu ja aed, kus on alati olnud loomad, kass ja koer. Armastus raamatu, muusika, teatri ja teiste kaunite kunstide vastu on Anne elus olulisel kohal. Juba aastaid, ikka vaimustusega, osaleb ta ülikooli võimlemisrühmas.

Anne armastab reisida, turistina on ta käinud mitmel pool Euroopas: Norras, Taanis, Prantsusmaal, Ungaris, Itaalias, Monacos, ja muidugi Stockholmis õeperel külas.

Jätakuvalt reipust ja visadust bibliograafiavao ajamisel! Palju õnne!

Maare Kümnik

SIRJE MADISSON 50

Päkapikkude kuninganna juubeldab?

No ja siis tuleb muidugi rääkida/kirjutada nendest inimestest, kes on millegi hingeks. Rääkida/kirjutada lihtsalt niisama, ilma et selleks mingit erilist põhjust, juubelit, uuele ametipostile asumist või midagi muud skandaalset oleks. Sirje Madissoni puhul ei ole ju tegelikult tähtis, kas täitus 30, 40 või 50, või seegi, kas ta töötab 3. lugemissaalis, humanitaarkogus või kusagil mujal. Sirje Madissonist tuleks rääkida/kirjutada niikuinii. Et sellele lisaks ta veel juubelit tähistab, on muidugi tore, aga võib-olla mitte sedavõrd oluline. Kindlasti on märksa tähtsam see, et sõltumata läbielatud juubelitest ja peetud ametikohtadest ei leia tema hing rahu, ja koos temaga ka kõigil teistel. Ja see on tõsine asi.

Sirje on tartlane. Vaatamata setu juurtele ja mõjutustele ikkagi eeskätt tartlane. Sinasõber Tartu vaimu ja tolle tutvusringkonnaga. Ühesõnaga kultuuriinimene. Aga algas kõik keemiast. 1971. aastal lõpetas Sirje Tartu 5. Keskkooli keemiaklassi, ja kuigi kooli almanahhis hakkasid juba kohe ilmuma ka tema

luuletused ja kirjandid, oli kõik kuidagi keemiline... Oma esimese lavakogemusena on ta välja toonud esimeses klassis loetud luuletuse “Mari Kisakõri”. Kas sealt ka see teatrisik?

No ja siis tuli muidugi *üli*-kool ja eesti filoloogia ja kuidagi kavalalt kohe selle ajal ja kõrval ka raamatukogu — kõigepealt siis Tartu Linnaraamatukogu, kus Sirje asus tööle laenutusosakonnas. Rahvas teab rääkida, et just temal olid Tartu linna esimesed helesinised küüned. . .

No ja siis tuli muidugi teine *üli*-kool, seekord Peda-kool Talnas ja raamatukogundus. Ja see, et Sirje oma sealset diplomitööd siiani edasi lükkab, on vaid tõestuseks jätkuvast õpihimust.

Ja üldse, mis siin norida, Sirje on alati olnud ja jääb ilmselt ka edaspidi suhtlejaks, suhtlejaks ja veel kord suhtlejaks. Suhtlejaks selle sõna heas tähenduses. Inimesega rääkijaks. Olgu siis üle laenutusleti või üle teatrilava ääre või niisama kohvitassi taga. Eks see suhtlemisvajadus ta pärast eksirännakuid kõikvõimalikes komiteedes ja nõukogudes lõpuks 1988. aastal raamatukogusse tagasi tõi. Sedapuhku siis juba ülikooli omasse. Ja jälle laenutajaks — milles küsimus. . . 3. lugemissaali — ikka lugeja, ja veel selle humanitaarsemapoolsega rääkima.

No ja siis tuli muidugi PÄRIS OMA RAAMATUKOGU peahoone taga. Kuidagi üldse ei üllata, et tegemist on humanitaarraamatukoguga, mis asub ülikooli endise kiriku ruumides. Lihtsalt läks niimoodi? Huvitav, huvitav. . .

No ja siis muidugi see teatritegemine. Algu oli tehtud juba Linnaraamatukogu päevil, kui lasteosakonnas pühapäeviti publikumile Sirje eestvedamisel tükka etendati. Ja ülikooli raamatukogus läks “päkapikuteater” muudkui edasi. Läheb siiani, katsugu mõni ütleva tulla, et enam ei saa. Ikka saab. Sirje saab. Sirje saab isegi sellise lavale räägitud, kellel muidu ainult kõva häälega rääkimise mõttest juuksed peas püsti tõusevad. Äraproovitud värk. . . Aga pärast on kõigil nii ilmatu hea ja uhke tunne. Et tuli ju välja küll ja võiks veelgi.

Et milleks siis ometi? Mida Sirje ise sellest saab? Mõnikord tundub, et on lihtsalt selline inimene — ei püsi paigal ja rahus ja teistel ka ei lase. Küll on mingi näitus või tsirkus organiseerida, küll teater, jõulupidu või kolleegi juubel. Ise maru uhke, et näe, teen seda ja toda ja sellele ja tolele tuleks kah mõelda, aga näe, aega ei ole. . . trenni vaja minna ja suvilas värvilisi juurikaid, puu-, kõõgi- ja muid vilju kõpitseda. . . Ja siis on näitus väljas ja jõulupidu ja tsirkus organiseeritud, juurikad purki topitud ja, oh jumal küll, TÕÕ kah tehtud. Ja hästi tehtud! Miski müstiline värk. . .

Ja siis tulevad nad rääkima, et Sirje saanud viiskümmend. Mingu ära selle jutuga! Olgu normaalsed! Tulgu kahekümne aasta pärast tagasi!

teater.utlib.ee *ogara kollektiivi ja kõigi teiste päkapikkude nimel*
Ülo Treikelder